

freds (Sagd) altid er morsom, saa har han dog især i Dag være meget morsom. Det ærede Medlem fortalte os, at Forsængeligheden ikke kunde affkaffes. Nei, vi behøve jo blot at se paa det ærede Medlem, saa opdage vi strax, at Forsængeligheden ikke kan affkaffes. Det ærede Medlem antydede Nøget om at gaa paa Ntergade og tage Skræderbutikerne og Modebutikerne bort. Jeg antager, at han mente, at man skulde tage alle Skræder- og Modebutiker bort, thi da det er dette, der smigrer Forsængeligheden, saa er det jo ganske vist, at da vilde Forsængeligheden ikke kunne tilfredsstilles. Saa vilde vor Herres Skabning træde ganske anderledes frem; men det ærede Medlem har fuldkommen Ret i, at dette ikke vilde kunne gaa an, ja, det ærede Medlem vilde maaske ikke en Gang være den Første til at forsøge noget Saadant. Det ærede Medlem har imidlertid Ret i, at Forsængeligheden ikke saaledes kan affkaffes, men hvorvidt dette er et afgjørende Moment imod det foreliggende Lovforslag, skal jeg henstille, thi det forstaar jeg egentlig ikke. Jeg har altid ment, at naar der var mange onde Ting som vi havde Frygt for, saa var det allerede en Fortjeneste, om man kunde formindste Mængden af dem. Jeg synes ogsaa, at det er underligt, at det ærede Medlem ikke vil have dette affkaffet, da han jo har opdaget, at Skræder- og Modebutiker kunne gjøre samme Nytte. Det ærede Medlem talte ogsaa om de menneskelige Svagheder, men jeg tror ikke, det kunde gjælde ham, thi jeg har ikke opdaget, at han tiltro sig at have nogen menneskelig Svagthed. Jeg skal ikke tale videre herom, end hvad jeg har sagt. Jeg tror, at vi bør lade Ordener vedblive, og jeg tror, at det, der bringer mange Deforerede til at faae en saadan Orden, gjør, at man ikke let kommer til at overvurdere deres Betydning, medens det paa den anden Side kan være meget veiledende for enhver af os, naar vi se en Mand, der har faaet en saadan Deforation. Jeg vil slutte med det, hvormed jeg begyndte, nemlig at vil man lede den offentlige Mening i den Retning, her er antydet, anbefaler jeg vore Ministre at gaa i Spidsen og ikke selv modtage Saadant. Dette vilde have en kjendelig Virkning i det hele Folk.

Bille: Det er mærkvaerdigt, hvorledes det ærede Medlems Opfattelse af Titler og Deforationer vexler, efter som han ser dem fra den ene eller den anden Side. I Dag har han udtalt sin Opfattelse af, hvorledes Ordener og Titler maa betragtes, naar man stiller sig paa det rent folkelige, demokratiske Standpunkt, paa hvilket det i Dag behagede ham at staa. Men naar Leiligheden frembyder sig for ham til, at der kan slaas en lille Smule Kapital ud deraf, er det ærede Medlem ikke i mindste Maade bange for at gaa en ganske anden Vej. Forsamlingen erindrer vistnok, at vi i Fjor havde et Forslag under Be-

handling til en extraordinær Pension for Krigs-assessor Meilinger, hvor der til Regjeringens Forslag blev stillet Ændringsforslag, her i Salen om en forhøjet Pension. Det blev motiveret af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. N. Hansen), og blandt de særlige Ændringer, som Hr. Meilinger skulde have til en højere Pension, ansørgtes da ogsaa den, at han var Krigsassessor. Det gjorde vi lidt Løjer med, men det ærede Medlem var sikker i sin Sag, han udtalte den Gang, at „naar en Embedsmand ved sin Afgang faar en Titel eller en Orden, saa faae han deri, naar han ikke havde andre Beviser at holde sig til, Bevis for, at den Paagjældende havde været en dygtig og paalidelig Embedsmand“. Da vi her i Salen sagde ham imod, blev det ærede Medlem, som det gjerne gaar med den Art Naturer, endnu fastere i det og betonedes, „at en Embedsmand vilde ikke let blive Ridder og Dannebrogsmænd og Krigsassessor, uden at han havde passet sine Ting“. Det var den Gang! — Jeg skulde forøvrigt ikke have taget Ordet, hvis jeg ikke havde villet benytte Leiligheden til her at konstatere, at efter at vi for nylig havde i Løbet af flere Dage forhandlet et specielt Tilfælde, saa blev den hele Forhandling standset ved en Begjæring om Afslutning, der vel fremkom fra enkelte Medlemmer her i Salen, men som ifølge en Udtalelse af den ærede Formand vilde være bleven foreslaaet af ham, hvis den ikke var bleven foreslaaet af andre Medlemmer; denne Afslutningsbegjæring blev sat igjennem ved Flertallets Sammenslutning om den, og Alle vi, som havde noget Mere at ytre, bleve affaarne fra videre at tage Ordet under denne Debat. Men det forhindrer ikke det ærede Medlem fra i Dag at vende tilbage til en enkelt Side af hin Sag og begynde en nyt Debat om den under Forhold, som nu tiltale ham. Jeg skal konstatere ogsaa dette Exempel paa, hvorledes Flertallet opfatter den parlamentariske Frihed og de parlamentariske Rettigheder.

Formanden: Denne Sag ligger ganske vist uden for de her behandlede Spørgsmaal. Da det ærede Medlem imidlertid berørte den Afslutning, der blev vedtagen forleden Dag, og udtalte, hvad der er rigtig, at det ærede Medlem og Andre, som vilde have havt Ordet, derved bleve hindrede fra at faae det, vil jeg bringe i Erindring den Kjendsgjerning, at de, der havde begjært Ordet, vare Medlemmer af alle Partiancer i denne Sal.

Bille: Jeg indser ikke, at dette i mindste Maade forandrer det ubestridelige Faktum, at der er affaaret en Debat, som var i sin fuldeste Blomstring, ligesom jeg skal gjøre opmærksom paa, at denne Afslutning foregik, uden at den ellers almindelige Skik, nemlig at Formanden nævner de